

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic**, IČ: 649 49 681, se sídlem Praha 4, Tomíčkova 2144/1, zast. JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 30, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3.8.2012, č.j. ČTÚ-82 885/2012-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3.8.2012 č.j. ČTÚ-82 885/2012-603 a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru ekonomické regulace ze dne 29.3.2012, č.j. ČTÚ-94 386/2009-611/XIV.vyř. se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Hromka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru ekonomické regulace, ze dne 29.3.2012 č.j. ČTÚ-94 386/2009-611/XIV.vyř., které bylo vydáno ve správním řízení ve věci stanovení podílů pro výpočet výše příspěvků jednotlivých přispěvatelů na účet univerzální služby za rok 2006 a stanovení výše jejich příspěvků na účet univerzální služby za rok 2006.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu nejprve popsal průběh a výsledek řízení ve věci ověření výše prokazatelné ztráty za rok 2006, neboť rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty je podkladovým rozhodnutím pro řízení ve věci příspěvků jednotlivých příspěvateľů na účet univerzální služby (dále jen „US“) za rok 2006. Dále mimo jiné uvedl, že na základě zhodnocení všech relevantních podkladů předložených jednotlivými příspěvateľi správní orgán I. stupně přistoupil k vydání rozhodnutí ve věci stanovení plateb na účet US, které každému příspěvateľi určuje výši jeho podílu na účtu US za rok 2006, tomu odpovídající výši platby a stanovuje povinnost tuto platbu na účet US provést. Při výpočtu podle předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu správní orgán I. stupně vycházel z postupu, který je stanoven zákonem č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů (§ 32 odst. 7) /dále jen „zákon o telekomunikacích“/ a prováděcím předpisem, tedy vyhláškou č. 235/2001 Sb. (§ 5 odst. 1) a stanovil výši finančního příspěvku účastníků řízení na účet US 2006 v souladu s postupem v příloze č. 2 vyhlášky č. 235/2001 Sb. a podle údajů relevantních k předmětnému období. Za ověřenou výši prokazatelné ztráty byla považována ověřená výše podle rozhodnutí ze dne 1.11.2010 č.j. 45 789/2007-611/XIX. vyř. ve spojení s rozhodnutím Rady ČTÚ ze dne 2.2.2011, č.j. 151 955/2010-603. Prvoinstančním rozhodnutím byly tedy konkrétně určeny podíly pro výpočet příspěvku na účet US 2006, stanovena konkrétní výše jednotlivých příspěvků na účet US 2006, po započtení dosud uhrazených plateb jednotlivým účastníkům stanoveny příslušné platby na účet US 2006, určena výše nedoplatků zaniklých držitelů telekomunikační licence za předešlé zúčtovací období, stanovena platba na účet US 2006 společnosti Telefónica a určen společností Ranger Czech Republic a.s. a TeliaSonera Internacional Carrier Czech Republic a.s. přeplatek příspěvku na účet US 2006.

Po přezkoumání veškerého předloženého spisového materiálu předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí je věcně i formálně správné, správní orgán I. stupně dostatečným způsobem uvedl důvody, které jej vedly k rozhodnutí v předmětné věci, definoval podklady a uvedl úvahy, kterými se řídil při rozhodování. Zároveň odstranil vytýkaná procesní pochybení.

Dále se pak odvolací orgán zabýval jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v jeho rozkladu.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového. Nezákonnost spatřoval v porušení ustanovení § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích, konkrétně ve skutečnosti, že žalovaný v samostatném řízení nejprve rozhodl ve věci ověření prokazatelné ztráty z poskytování US za rok 2006 a uvedené rozhodnutí následně vzal jakožto tzv. podkladové rozhodnutí za základ pro vydání napadeného rozhodnutí, aniž by se vypořádal s relevantními námitkami proti podkladovému rozhodnutí, jež směřovaly proti věcné správnosti podkladového rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je stíženo podstatnou vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Žalobce dále namítal, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ pro vydání napadeného rozhodnutí, nebyl správně zjištěn (konkrétně údaj o ověřené ztrátě z poskytování US v podkladovém rozhodnutí); podkladové rozhodnutí je nezákonné, což způsobuje i nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podkladové rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze dne 4.4.2011, přičemž řízení bylo vedeno pod sp.zn. 7A 67/2011.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě se zabýval námitkami žalobce a měl za to, že postupoval v souladu se zákonem, zjistil skutkový stav věci a věc správně posoudil i po právní stránce. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Usnesením ze dne 19.2.2013 rozhodl soud o přerušení řízení, neboť výsledek řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 7A 67/2011, jehož předmětem bylo řízení o žalobě proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2.2.2011, č.j. 151 955/2010-603, jímž byla pravomocně ověřena výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2006, mohl mít vliv na rozhodování soudu v projednávané věci. Velikost podílů jednotlivých přispěvatelů na účet univerzální služby a výše jejich příspěvků se totiž odvíjí od výše prokazatelné ztráty z poskytování služby.

V podání ze dne 3.12.2015 žalobce navrhl pokračovat v řízení, neboť ve věci podkladového rozhodnutí byl Městským soudem v Praze dne 30.11.2015 vydán rozsudek č.j. 7A 67/2011-102, jímž byla rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2.2.2011 č.j. 151 955/2010 a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1.11.2010 č.j. 45 789/2007-611/XIX.vyř. zrušena a věc byla žalovanému (Českému telekomunikačnímu úřadu) vrácena k dalšímu řízení. Z uvedeného důvodu soud dne 5.1.2016 rozhodl o tom, že v řízení se pokračuje.

Městský soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle § 32 odst. 1 zákona o telekomunikacích prokazatelná ztráta se hradí z účtu univerzální služby (dále jen "účet"), na který jsou povinni přispívat držitelé telekomunikačních licencí finančním příspěvkem. Účet spravuje Úřad. Úřad je povinen zřídit účet, vznikne-li povinnost úhrady prokazatelné ztráty.

Podle § 32 odst. 2 zákona o telekomunikacích jsou držitelé telekomunikačních licencí povinni zúčtovat finanční příspěvek a nároky na úhradu prokazatelné ztráty prostřednictvím účtu.

Podle § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích držitelé telekomunikačních licencí předloží Úřadu nejpozději do 30. června každého kalendářního roku zúčtování prokazatelné ztráty vzniklé poskytováním univerzální služby v uplynulém kalendářním roce, pokud jsou jejími poskytovateli, a výši finančního příspěvku na univerzální službu za uplynulý rok. Úřad do 30 dnů ověří výši prokazatelné ztráty a výši finančního příspěvku a stanoví výši platby na účet nebo vystaví doklad opravňující k čerpání finančních prostředků z účtu.

Podle § 32 odst. 7 zákona o telekomunikacích způsob stanovení výše finančního příspěvku držitelů telekomunikační licence na účet a pravidla přidělování finančních prostředků z účtu na hrazení prokazatelné ztráty stanoví prováděcí předpis.

Podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 235/2001 Sb., finanční příspěvek držitele telekomunikační licence na účet univerzální služby (dále jen "účet") určuje Úřad podle postupu uvedeného v příloze č. 2. Pro výpočet použije údaje za příslušný rok.

Podle § 76 odst. 1 s.r.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem

a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,

c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nutno rozsudkem bez jednání zrušit, a to vzhledem ke skutečnostem uvedeným v podání žalobce ze dne 3.12.2015.

Z podání žalobce ze dne 3.12.2015 soud zjistil, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30.11.2015, č.j. 7 A 67/2011-102 bylo zrušeno jak rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2.2.2011, č.j. 151 955/2010-603, tak i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1.11.2010, č.j. 45 789/2007-611/XIX.vyř. a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek byl žalobci doručen dne 3.12.2015. Předmětnými rozhodnutími byla pravomocně ověřena výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2006. Podle žalobce tedy okamžikem zrušení podkladového rozhodnutí nastal stav, jakoby podkladové rozhodnutí vůbec nebylo vydáno. Řízení vedené v dané věci se tedy podle žalobce dostalo do situace, kdy existuje napadené rozhodnutí ve věci stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za rok 2006, aniž by byla známa ověřená výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za uvedené období.

V rozsudku ze dne 30.11.2015 č.j. 7 A 67/2011-102 Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2.2.2011, č.j. 151 955/2010-603 a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1.11.2010, č.j. 45 789/2007-611/XIX.vyř.. V odůvodnění pak dospěl k závěru, že právní úprava obsažená v § 31 zákona o telekomunikacích a navazující vyhl. č. 235/2001 Sb. je v rozporu s čl. 12 a 13 směrnice o univerzální službě. Konstatoval, že „nastane-li rozpor mezi právní úpravou unijní a vnitrostátní, je třeba tento rozpor řešit ve prospěch práva Evropské unie, tedy zajistit jeho plnou účinnost. Při rozhodování v takovém případě soud zvažuje, zda lze vnitrostátní právní úpravu vyložit takovým způsobem, aby odpovídala výkladu požadovanému unijním právem (tzv. eurokonformní výklad), či zda vnitrostátní právo neaplikovat a užít přímo právní úpravu unijní, je-li schopna působit tzv. přímým účinkem. Tyto možnosti hodnotil Městský soud v Praze samostatně ve vztahu k jednotlivým zjištěným rozporům s unijním právem.

Soud dospěl shora k závěru, že zákon o telekomunikacích neumožňuje regulačnímu orgánu, aby zhodnotil, zda zjištěná a vyčíslená prokazatelná ztráta představuje pro konkrétního poskytovatele univerzální služby nespravedlivou zátěž, jak vyžaduje směrnice o univerzální službě. Soud neshledal, že by zákon o telekomunikacích obsahoval ustanovení, které by bylo možno vyložit takovým způsobem, aby byl naplněn cíl směrnice o univerzální službě, konkrétně došlo k zhodnocení míry spravedlivosti zátěže pro poskytovatele univerzální služby. V takovém případě tedy nebylo lze užít eurokonformního výkladu.“

V závěru odůvodnění pak shrnul, že shledal, že správní orgány v projednávané věci postupovaly podle právní úpravy, jež nebyla zcela přiléhavá, jelikož nezohlednila vliv unijního práva.

Pro posouzení, zda rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty je podkladovým rozhodnutím pro řízení ve věci příspěvků jednotlivých příspěvatelů na účet univerzální služby, stejně jako důsledku zrušení podkladového rozhodnutí, vyšel soud z právní věty publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 5/2012 pod č. 2585, dle které „I. Existence pravomocného podkladového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, jímž bude ověřena výše prokazatelné ztráty žalobce z poskytování univerzální služby za rok

2002, je podmínkou sine qua non pro rozhodnutí o stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za uvedené období. II. Následné zrušení podkladového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ve věci ověření výše prokazatelné ztráty žalobce z poskytování univerzální služby v roce 2002 znamená, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ při vydání rozhodnutí o stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za uvedené období, nemá náležitou oporu, pokud jde o stanovení jedné ze základních hodnot potřebných podle zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, pro vydání tohoto rozhodnutí. (Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22.07.2011, čj. 9 Ca 383/2008 - 54)“

Mezi účastníky nebylo sporu, že rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2010 č.j. 45 789/2007-611/XIX.vyř. ve znění rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 2.2.2011 č.j. 151 955/2010, jímž byla ověřena výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2006, bylo podkladové rozhodnutí pro rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29.3.2012 č.j. ČTÚ-94 386/2009-611/XIV.vyř. a rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 3.8.2012 č.j. ČTÚ-82 885/2012-603.

Zrušením podkladového rozhodnutí ze strany soudu nastala situace, že není známa ověřená výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2006.

Jak bylo již uvedeno v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22.7.2011, č.j. 9 Ca 383/2008-54: „Z logiky zákonné úpravy obsažené v § 32 zákona o telekomunikacích pak plyne, že konkrétní výše finančního příspěvku žalobce (a stejně tak i kteréhokoliv jiného příspěvatele) na účet univerzální služby nemůže být žalovaným určena dříve, než dojde k ověření výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby, neboť ověřená výše prokazatelné ztráty je jedním z nezbytných údajů potřebných pro výpočet výše příspěvku. Tato skutečnost zcela evidentně vyplývá z již zmíněného vzorce sloužícího pro výpočet výše příspěvku, který je zakotven v bodu 1 přílohy č. 2 vyhlášky č. 235/2001 Sb., a je vyjádřena i v § 7 téže vyhlášky, podle něhož Úřad stanovuje postupem podle § 5 výši plateb (finančních příspěvků), které jsou jednotliví držitelé telekomunikační licence povinni provést na účet, *na základě ověřené výše prokazatelné ztráty*. Ověřená výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby je tedy základem pro stanovení výše finančního příspěvku jednotlivých držitelů telekomunikační licence – příspěvatelů na účet univerzální služby. Kromě ověřené výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby závisí výše finančního příspěvku jednotlivých držitelů telekomunikační licence také na řadě dalších ukazatelů (hodnot), z nichž se postupem podle bodu 2 přílohy č. 2 vyhlášky č. 235/2001 Sb., vypočítává tzv. „podíl jednotlivého držitele telekomunikační licence.“ To ale nemění nic na skutečnosti, že mezi ověřenou výší prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby a výší finančního příspěvku držitele telekomunikační licence na účet univerzální služby je vztah přímé úměry – čím vyšší bude ověřená výše prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby, tím vyšší bude v konečném výsledku i finanční příspěvek toho kterého držitele telekomunikační licence.“

Existence rozhodnutí ve věci stanovení podílů pro výpočet výše příspěvků jednotlivých příspěvatelů na účet univerzální služby za rok 2006 a stanovení výše jejich příspěvků na účet univerzální služby za rok 2006 při absenci rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty za rok 2006 je proto v rozporu se zákonem. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, tedy v souladu se shora citovanou právní větou, nemá náležitou oporu.

Se zřetelem ke shora uvedenému Městský soud v Praze jak napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, tak i prvoinstanční rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu rozsudkem bez jednání zrušil pro podstatné vady řízení /§ 76 odst. 1 písm. b), c) s.ř.s./, k nimž přihlédl z úřední povinnosti. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Opodstatněnost žalobcem uplatněných námitek již soud nezkoumal, neboť na výsledek řízení v souzené věci by to nemohlo mít žádný vliv.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, náklady právního zastoupení žalobce advokátem, což tvoří 2 úkony právní služby ve výši 4.200,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění k 3.10.2012 za přípravu a převzetí věci a podání žaloby, 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 1.008,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 8.808,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková